

[Steffensen]

hr. Wilhjelm, men jeg vil sige, at det, hr. Wilhjelm rørte ved til sidst, var noget ganske væsentligt. Når vi ved, hvilken positiv og vigtig faktor idrætten er for vore børn og vore unge, ikke bare i deres fritid, men også rent opdragende, er der i dag grund til at bakke op omkring det faresignal, som hr. Wilhjelm nævnte. Det må ikke gå sådan, at det kun bliver ét stort konkurrenceræs, som jo kommer til at betyde, at de svageste, forstået i den forstand, at de, som ikke er mindet for at blive professionelle i en eller anden sportsgren, faktisk ikke rigtig kan finde nogen mening i at være der. Det vil jeg gerne støtte og sige, at det er noget væsentligt, som jeg synes man må lægge til grund, også når man taler om, hvordan man både fra det offentlige, fra statsligt, kommunalt og amtskommunalt hold kan være med til at styrke idrætten. Det bør vi absolut gøre, men vi må have den anden vigtige faktor med i tankerne, tror jeg.

Så synes jeg, det er meget interessant at konstatere det, som hr. Bundgaard Nielsen i øvrigt også konstaterede, at af bogen »Kulturens Børn«, som den hedder, kan der drages den konklusion, at børn fra de provinsielle forhold i vort land faktisk har det bedst, på mange måder er de mest harmoniske, fordi de har haft de bedste forhold at vokse op under. Derfor vil jeg sige, at kristeligt folkeparti ikke kan deltage i det, som ministeren antydede og måske også kom med tanker om, at man gerne ville komme med forslag om, hvordan man nu ligesom kunne presse yderligere kulturtilbud og aktiviteter ned over de enkelte områder i vort land. Vi er tilhængere af, at vi får så gode vilkår som overhovedet muligt, men vi vil gerne, at det skal være sådan, at det bliver forældrene, som bliver den vigtigste faktor i bestemmelsen af, hvordan disse tilbud kan udnyttes, og at det i hvert fald, når det drejer sig om tilbuddene de enkelte steder i vort land, bliver de nærmest valgte folkelige organer, og det vil sige amts- og kommunale råd, der har en væsentlig indflydelse på, hvordan disse midler skal tilbydes de enkelte egne og sognes befolkninger.

Der er grund til at nævne det, som i øvrigt også hr. Bundgaard Nielsen var inde på, at det idébetonede ungdomsarbejde bør prioriteres højt i alle dets mange forskellige afskyninger. Det har været en særdeles vigtig

ting for hele vort folkelige og kulturelle liv, at vi har haft disse ting, og vi skal passe på, at det ikke går sådan, at offentlige foretagender kan gøre det vanskeligt for disse værdifulde grene af vort folkelige liv.

Hr. Bernhard Baunsgaard kom med nogle betragtninger om, at det var vigtigt – og det mener han var det væsentligste i det hele – at kunne give de unge muligheder for at gøre noget selv. Den betragtning har han heller ikke uret i, synes jeg, men der er én ting, man må være opmærksom på: det må igen være de enkelte kommunale råd, der har forpligtelsen til at finde udveje for, hvordan de unge bedst kan udfolde sig under både forsvarlige, men jeg vil også gerne sige lovlige forhold.

Så er der problemet bibliotekerne. Det er jo rigtig, at man kan konstatere, at langt de fleste børn frekventerer bibliotekerne, og det er udmærket. Jeg synes dog, der er grund til at gøre opmærksom på, at der i den problematik, som vi har drøftet i folketinget for ganske nylig og også tidligere, også findes spørgsmålet om udbuddet. Jeg vil gentage, at vi i kristeligt folkeparti er tilfreds med ministerens tilsagn forleden dag om, at det er de folkevalgte råd, der, når det kommer til stykket, er ansvarlige for, hvad det er, der står på bibliotekernes hylder. Der står også i biblioteksløven, både i den nuværende og i den, ministeren vil komme med, at det ikke bare er alsidighedskriteriet, men at også værdien af, hvad det er, der står, bør gå ind i overvejelserne. Vi har jo haft forskellige ting, som understreger, at det er et problem nogle steder, at vi får en del sendt ud i vore børnebiblioteker, som er kontroversielt for ikke at sige direkte nedbrydende for vort samfund.

En anden problematik er børneteatrene. Der er kristeligt folkeparti tilfreds med, at loven af 1. januar 1980 giver amtskommunerne og kommunerne den stilling og den status, de har i dag. Det er i stor udstrækning op til dem, i hvert fald under de gode kår, som er givet fra statens side, at afgøre, hvordan man vil udnytte børneteatrene. Om det opsøgende teater, som ministeren også omtalte, synes jeg, at det straks er lidt mere problematisk, i hvert fald hvis det opsøgende teater bliver af en sådan karakter, at det kommer i skoletiden og i og for sig uden, vil jeg sige, forældrenes kontrol og vurdering.